



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozen X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. OAM-297/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 24/2025 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

2. Žalobce podal dne 13. 3. 2025 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že v roce 2016 vystupoval jako svědek v jednom řízení a zainteresované osoby chtějí, aby svědectví změnil, přičemž situace se nezměnila. Dalším důvodem je vyostřená situace v zemi původu. V Podněstří se nachází ruská jednotka, která nabírá brance do vojenských operací. Tváří se jako mírotvůrci, ale ve skutečnosti tam dělají „*bűhvű co*“. Žalobce je proti tomu.
3. Žalovaný při posuzování žádosti vycházel z výpovědí žalobce a informací o zemi původu založených ve správním spise. Projednávaná žádost o mezinárodní ochranu je již druhou v pořadí. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2024, č. j. OAM-150/BA07-ZA03-2024, žalovaný rozhodl, že žalobci se mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, č. j. 62 Az 28/2024-42. O kasační stížnosti žalobce podané dne 17. 3. 2025 nebylo dosud rozhodnuto [Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) usnesením ze dne 27. 5. 2025, č. j. 6 Azs 38/2025-32, kasační stížnosti žalobce odmítl pro nepřijatelnost – *pozn. soudu*]. Žalovaný porovnal nynější tvrzení žalobce s tím, co uvedl v řízení o první žádosti. Důvodem podání první žádosti bylo, že žalobce byl svědkem trestného činu a země původu mu nedokáže poskytnout dostatečnou ochranu před zločineckou skupinou. Žalovaný v rozhodnutí o první žádosti konstatoval, že incident se odehrál před více než 8 lety. Žalobce se do země původu poté několikrát vrátil a neměl žádné potíže. Jednou se obrátil na policii, která byla nečinná, ale na její postup si nestěžoval a nevyhledal ani jinou pomoc. Má-li žalobce pocit, že orgány Podněstří by ho neochránily, může se přestěhovat na území kontrolované státními orgány země původu, případně vyhledat u nich pomoc. Závěry rozhodnutí o první žádosti se opíraly o dostupné informace o situaci v zemi původu a potvrdil je soud. Pokud jde o novou skutečnost spočívající v přítomnosti 14. ruské jednotky v Podněstří, konstatoval žalovaný, že tato skutečnost byla objektivně známa již v době, kdy žalobce o mezinárodní ochranu žádal poprvé. Považovali ji za natolik závažnou, měl možnost ji uvést už tehdy. Že se správní orgány touto skutečností nezabývaly v řízení o jeho první žádosti, je vinou samotného žalobce. Současně žalovaný konstatoval, že z Informace MZV ze dne 27. 3. 2025 neplyne, že by se od doby podání první žalobcovy žádosti situace v Podněstří změnila. V Podněstří nepůsobí žádná odvodová centra zřizovaná ruským ministerstvem obrany, která by místní obyvatele povolávala do armády. Ani nejsou do bojových operací na Ukrajině nasazovány podněsterské bojové jednotky nebo ruské síly dislokované v Podněstří.
4. Žalovaný tedy uzavřel, že od vydání rozhodnutí o první žádosti, případně od rozhodnutí krajského soudu nedošlo v zemi původu k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ani žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl. Žalovaný proto opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu shledal nepřipustnou a řízení zastavil.

Obsah žaloby

5. Žalobce namítá, že žalovaný v předcházejícím řízení porušil § 2 odst. 1 a 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 11a a § 14a zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že jeho tvrzení nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Je přesvědčen, že při podání údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl nové skutečnosti týkající se nebezpečí vážné újmy, které mu hrozí kvůli přítomnosti 14. ruské jednotky v Podněstří. Žalovaný zneužil diskreční oprávnění, které mu poskytuje § 11a odst. 1 písm. a) zákona o

azyly. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, který se zabýval výkladem pojmu „nové skutečnosti“ a z něhož plyne, že nepřípustná je pouze následná žádost o mezinárodní ochranu založená na zcela stejných důvodech jako žádost předchozí. Žalobce však opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal ze zcela nových důvodů a od podání první žádosti se okolnosti zásadně změnily. První žádost žalobce podal z důvodu svého svědectví a nátlaku, aby změnil výpověď. U bezpečnostních složek země původu se ochrany domáhal neúspěšně, což připisuje tomu, že mluví jen rusky. Tento důvod stále přetrvává.

6. Opakovaná žádost se však opírá hlavně o obavu z nuceného odvodu do ruské armády. Na území Podněstří působí od 90. let 14. ruská jednotka. Situace nyní eskaluje. Žalobce odkazuje na články v *The Moscow Times* a *Ukrainian World Congress*, podle nichž má Rusko plánovat v Podněstří rozmístit dalších až deset tisíc vojáků. Pravděpodobnost skrytého odvodu žalobce do ruské armády je tak vyšší, než byla v době řízení o jeho první žádosti. Rusko se podle těchto zpráv také snaží dosadit v zemi původu proruskou vládu a „zatrhnout“ mu připojení se k západu. Podle webu *babel.ua* probíhají v Podněstří náborové kampaně. Ač tento důvod neuvedl v první žádosti, domnívá se žalobce, že aktuální události změnily situaci tak, že hrozba odvedení do armády je nyní mnohem větší a reálnější. V takovém případě by byl žalobce pravděpodobně nucen účastnit se bojů na straně Ruska. Hrozila by mu tedy vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
7. Žalovaný navíc nevycházel z dostatečného množství zdrojů. Využívá jen Informaci MZV ze dne 27. 3. 2025. Judikatura ale požaduje, aby správní orgány ve věcech mezinárodní ochrany vycházely z různých zdrojů. Žalobci tak odůvodnění napadeného rozhodnutí přijde nedostatečné. Žalovaný si měl opatřit více zdrojů k vyhodnocení nových skutečností. Pokud tak neučinil, je rozhodnutí o nenaplnění podmínek pro doplňkovou ochranu nedostatečné. Žalovaný neprokázal, že situace ohledně odvodů v Podněstří se nezměnila natolik, aby se jí nemusel znovu zabývat.

Obsah vyjádření k žalobě

8. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Břemeno tvrzení leží na žadateli o mezinárodní ochranu a jeho neunesení nelze zhojit podáním opakované žádosti. Žadatele, který podává opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, tíží břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Bylo-li řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době jeho první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody. Opakuje závěry napadeného rozhodnutí. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Argumentace ohledně splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany je tedy zcela mimoběžná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Žalobce podal dne 13. 3. 2025 žádost o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 3. 2025 uvedl mimo jiné, že pochází z Podněstří. Nikdy nebyl politicky aktivní ani nebyl členem žádné politické strany. Zemi původu opustil v roce 2021, kdy přicestoval do ČR, kde od té doby pobývá. O mezinárodní ochranu žádá v ČR podruhé. Stejně jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

v předchozí žádosti uvedl, že v roce 2016 vystupoval jako svědek v jednom řízení, protože byl svědkem „určitých událostí“. „Zakomponované osoby“ chtějí, aby změnil svou výpověď. Oproti předchozí žádosti nově uvedl, že se situace v zemi původu vyostřila. V Podněstří se nachází ruská jednotka, která nabírá brance do vojenských operací. Tváří se jako mírotvůrce, ale „bůhví co tam dělají“. Žalobce je proti. Tyto skutečnosti dříve neuvedl, protože situace nebyla tak vyostřená.

10. Správní spis obsahuje dvě informace o zemi původu: „*Moldavsko, Základní přehled o zemi*“ ze dne 18. 11. 2024 a Informaci MZV ČR „*Moldavsko, Situace v Podněstří*“ ze dne 25. 3. 2025.
11. Ve správním spise je založeno také rozhodnutí o první žádosti. Žádost tehdy žalobce odůvodnil událostmi z let 2015 a 2016, kdy byl svědkem přepadení. Zločinci si žalobce objednali jako taxikáře, aby je dopravil na místo. Žalobce byl zpočátku trestně stíhán, ale posléze byl zařazen mezi svědky. Dva zločince odsoudili, třetí byl osvobozen. Poté bylo žalobci vyhrožováno a jednou byl fyzicky napaden. Na policii se obrátil, ale ta žádné kroky nepodnikla. Zemi původu tedy opustil proto, že byl svědkem trestného činu a cítí, že mu jeho stát není schopen poskytnout dostatečnou ochranu.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny požadované náležitosti. Žaloba byla podána včas [srov. § 32 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu] a je věcně projednatelná. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Žaloba není důvodná.
14. Žalobce v úvodu žaloby obecně namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 2 a § 3 správního řádu. Tato obecná tvrzení však soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých, obvyklých nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal v rozsahu řádných žalobních bodů.
15. Žalobce rozporuje závěr žalovaného, že tvrzení žalobce o přítomnosti 14. ruské jednotky v Podněstří není novou skutečností. V žalobě tvrdí, že mu hrozí nucený či skrytý odvod do ruské armády a nasazení ve válce na Ukrajině, což představuje vážnou újmu podle § 14a Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

zákona o azylu. Na podporu svého tvrzení odkazuje na veřejně dostupné články a judikaturu. Žalovanému také vytýká, že si k posouzení jeho opakované žádosti neobstaral více různých zdrojů a vychází jen z Informace MZV.

16. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body.
18. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu.
19. Podle rozsudku Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 10. 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vyplývá, že je soud rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnuté mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Musí ale dát možnost posoudit tyto nové důvody či skutečnosti i rozhodujícímu orgánu. Nové důvody nebo skutečnosti nemusí posoudit, pouze pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení, nebyly dostatečně konkrétní, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout.
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
22. Úvodem soud považuje za vhodné připomenout ustálenou judikaturu NSS týkající se opakované žádosti o mezinárodní ochranu: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* (právní věta k rozsudku NSS ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). V tomto rozsudku NSS dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele“. Obdobně rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, uvedl, že „[s]právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Rozšířený senát NSS dále dodal, že „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
23. Jde-li o rozsah přezkumu takového rozhodnutí správním soudem, lze odkázat na právní větu k rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) [zákona o azylu], zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uvádě[n]ými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
24. V tomto ohledu je třeba připomenout rovněž způsob rozdělení břemene tvrzení a břemene důkazního mezi žadatele a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle judikatury NSS je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel. Ten musí uvést azylově relevantní důvody podřaditelné pod § 12 zákona o azylu či tvrdit hrozbu vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Břemeno tvrzení tedy tíží žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Důkazní břemeno je pak následně rozloženo mezi žadatele a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48).
25. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podléhá opakovaná (následná) žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany (čl. 40 odst. 2 procedurální směrnice). V případě opakované žádosti tak § 11a odst. 1 zákona o azylu břemeno tvrzení

žadatele modifikuje v tom smyslu, že ten musí zásadně tvrdit nové skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. V opačném případě zákon o azylu předpokládá, že řízení o takové žádosti bude zastaveno.

26. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Žalobce by tak mohl úspěšně zpochybnit závěr o nepřípustnosti opakované žádosti pouze tehdy, pokud by jím tvrzené skutečnosti svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Muselo by se přitom jednat o takové skutečnosti, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany [čl. 40 odst. 3 procedurální směrnice].
27. Soud neshledal, že by tvrzení žalobce o přítomnosti 14. ruské jednotky a s tím spojené údajné nebezpečí odvodu do ruské armády představovaly novou skutečnost, natož významně zvyšující nebezpečí vážné újmy žalobci.
28. Žalobce v žalobě sám uvádí, že ruská armáda na území Podněstří operuje již od 90. let minulého století. Totéž plyne i z materiálu žalovaného „*Moldavsko, Základní přehled o zemi*“. Důvod, proč má z této skutečnosti nyní plynout zvýšené nebezpečí vážné újmy žalobci oproti době, kdy o mezinárodní ochranu žádal poprvé, má spočívat v tom, že Rusko hodlá v Podněstří nasadit deset tisíc nových vojáků. I kdyby byly tyto informace pravdivé a zprávy, na něž odkazuje žalobce, spolehlivé, nevidí soud žádnou souvislost mezi záměrem Ruska umístit do Podněstří více vojáků a údajným zvýšeným nebezpečím odvodu žalobce do ruské armády, natož nasazením nových branců ve válce na Ukrajině. Žalobce totiž dostatečně netvrdí a neproказuje, že by v souvislosti s tímto záměrem Ruska mělo docházet k nuceným či skrytým odvodům obyvatel Podněstří a jejich nasazování ve válce na Ukrajině. Navrhuje-li žalobce k prokázání svých tvrzení provedení [článku na webu babel.ua](#), který má prokazovat existenci náborové kampaně do ruské armády, která probíhá v Podněstří, je třeba říct, že se jedná o článek z června 2022. O kampani z roku 2022 podporující *dobrovolný* vstup obyvatel Podněstří do ruské armády se zmiňuje i Informace MZV. Tyto náborové kampaně tedy nepředstavují novou skutečnost, kterou by žalobce z objektivních důvodů nemohl uplatnit již v řízení o první žádosti. Soud tedy konstatuje, že shodně se žalovaným není ani na základě tvrzení uvedených v žalobě přesvědčen o tom, že by v žalobcově zemi původu došlo ve vztahu k odvodům k nějaké změně, z níž by pro žalobce plynulo zvýšené nebezpečí vážné újmy. Námitka je tedy nedůvodná a žalobcem navržené důkazy soud pro nadbytečnost neprovedl.
29. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný tvrzení o přítomnosti 14. ruské jednotky posoudil na základě nedostatečného počtu zdrojů. Žalobce relevantním způsobem nezpochybnil skutkové závěry žalovaného, ani nenamítl věcnou nesprávnost Informace MZV a neuvedl konkrétně, proč ji považuje za nedostatečnou. Žalobce zjevně pouze

formálně namítá, že žalovaný si měl zpráv o zemi původu pořídit více. Jinými slovy nezpochybňuje kvalitu, nýbrž pouze kvantitu zpráv o zemi původu.

30. Jelikož v projednávané věci nebyla opakovaná žádost přípustná, neposuzoval ji žalovaný věcně. S ohledem na to se ani soud nezabýval námitkou žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Pro úplnost však soud uvádí, že rozsudky, na které žalobce na svou podporu odkazuje, se týkaly výhradně ruských občanů. Jejich závěry tedy nelze mechanicky aplikovat na situaci žalobce.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, přičemž neshledal ani žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost, pod niž spadá i obrana rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. dubna 2026

JUDr. David Kryška, Ph. D. v.r.
samosoudce